

[Langkilde.]
 forfalskning? Hvor vil man importere stoffet fra, når det i de fleste lande ikke må eksporteres? Syntetiske hashpræparater kan jo fremstilles; der må altså også på dette felt i og for sig skaffes et kontrolsystem med fremstillingen heraf. Ligeledes er der jo mange relationer, f. eks. bilkørsel, hvor man må sætte grænser for, hvilken grad af hashforgiftning folk må have, og dette vil kræve et system til fastslåelse af graden af hashforgiftning, som man ikke for tiden råder over. Endelig måtte der ved lovregler fastsættes særlige beskyttelsesregler med hensyn til mindreårige. Men på intet tidspunkt har man hørt legaliseringens fortalere give blot antydninger af løsninger på disse mange og i og for sig meget vanskelige problemer, som netop i den nyligt udkomne engelske betænkning „Cannabis“ fremhæves som noget meget afgørende for bedømmelsen eller løsningen af dette problem.

Der er sluttelig et synspunkt, der er fremhævet af overlæge Mogens Nimb i Juristen for januar 1969, som jeg vil tillade mig at anføre. Overlæge Nimb siger en ting, som jeg synes virker meget stærkt. Han siger, at i virkeligheden findes ikke noget rationelt grundlag for at standse liberaliseringen ved hash, og han fortsætter:

„Overgangen til andre rusmidler er både kvantitativt og kvalitativt ganske flydende, og er der først løst op for posen med forbudte rusmidler, vil konsekvenserne hurtigt blive ganske uoverskuelige.“

Jeg skal slutte denne del af mine bemærkninger med at sige, at den konservative folketingsgruppe med den viden, som vi er i besiddelse af i dag, siger klart nej til forslag om legalisering af hashforbruget. Men vi er selvfølgelig indforstået med, at en forskning af hashens virkninger finder sted og er ønskelig, og det sker jo overalt i verden i dag, især i den vestlige verden, som har fået problemet ind på livet. Det sker jo i høj grad i England, og den engelske betænkning går stærkt ind herfor, og det sker også i Sverige. Nye forskningsresultater på dette felt kan selvfølgelig give anledning til, at problemet må tages op, og der er nogle medlemmer af min gruppe, der lægger særlig stærk vægt på at sige, at de mener, at en sådan forskning også herhjemme bør fremmes mest muligt med henblik på at konstatere, om det kan

forsvares at frigive hash. Men med den viden, vi i øjeblikket har, må svaret klart blive nej.

De behandlings- og forsorgsproblemer, som er opstået ved det accelererende narkotikamisbrug, er, som det fremgår af regeringens redegørelse, omfattende. De mange forskellige motiver, som ligger bag misbruget, gør behandlingen vanskelig; selve dette, at der for nogles vedkommende ligger en oprørshandling i forbruget, gør det selvsagt uhyre vanskeligt at motivere disse unge til atophøre dermed.

Det er rigtigt fremhævet bl. a. i socialministerens redegørelse, at forebyggende arbejde må anses som meget væsentligt, og at en udbygning af mulighederne herfor må tillægges stor betydning. Muligheden for, at de unge i de store byer kan komme sammen i klubber med aktiviteter, som kan beskæftige dem, anser vi for vigtig og vil gerne støtte forslag herom. Jeg kunne måske i denne forbindelse understrege, at det forekommer væsentligt — med den indstilling, der er hos de unge i dag — at man også tillægger det betydning, at disse klubber måske får en højere grad af selvstyre, end det blandt de hidtidige klubber har været normalt. Over for de unge, som er på vej ind i et misbrug, tror jeg det vil være rigtigt at søge at aktivisere de unge, som har frigjort sig fra narkotikamisbrug, i et arbejde for at forhindre andre i at komme ind i misbruget. Sagen er jo nemlig den, at det er meget vanskeligt for de ældre at påvirke unge. Sådan har det vel altid været, men det hævdes jo, at et af slagordene eller en af de ting, som siges blandt den langhårede livsstils tilhængere, er: tro aldrig en mand over 30 år. Når det er tilfældet — selv om man ikke anerkender synspunktet, hvad der ville få ret fatale konsekvenser ikke mindst herinde — må man dog i alt fald nok i sin politik tage udgangspunkt i, at sådan er synspunktet. I det omfang man har mulighed for at aktivisere f. eks. ungdomsforeningerne i kampen mod narkotikamisbruget, tror jeg, det vil kunne have stor effekt.

I det hele taget må man tage utraditionelle midler i brug over for dette problem. Vi finder både det stående koordineringsudvalg under sundhedsstyrelsen og udvalgene i amterne, som er nævnt i indenrigsministerens redegørelse, værdifulde. Det vil være af